

Emily

raamatu-
klubi

Sõbrannade
sarja 1. raamat

Ketlin Priilinn

TÄNAPÄEV

Toimetanud Anneli Innos
Kaane illustratsioon ja kujundus Liis Karu

© Ketlin Priilinn ja kirjastus Tänapäev, 2021

ISBN 978-9916-17-007-6

Trükitud AS-i Pakett trükikojas

1.

Emily silus peegli ees oma musta seelikut ja kohendas juukseid. Tal oli hea meel, et oli suvel otsustanud oma pikad juuksed õlgadeni lõigata, nüüd oli nende eest palju lihtsam hoolt kanda. Nii, kakskümmend minutit veel klubi alguseni. Ta oli parajalt närvis – kas keegi üldse tuleb? Või kui tuleb, siis kas juttu ikka jätkub või tekib piinlik vaikus, mil keegi ei tea, mida öelda? Suve lõpus, kui ta oli teinud oma raamatukogu juhatajale ettepaneku raamatuklubi korraldamiseks, tundus see nii hea mõte. Nende raamatukogus käis alataasa lugejaid, kes küsisid, miks neil ometi ühtegi säärast klubi ei toimu ja et nii tore oleks teistega loetud raamatute üle arutleda. Nii oligi ta hakanud mõtlema, et tõepoolest, miks mitte? Tõtt-öelda tundis ka Emily ise puudust sellisest keskkonnast. Inimestest, kellega jagada muljeid raamatutest. Facebookis küll leidsid mõned lugemisteemalised grupid, kuid vestlused pärisinimestega olid siiski midagi muud kui internetis. Oma sõpradest oli naine viimasel ajal kuidagi kaugenenud, eks üksinda lapse kasvatamine ja täiskohaga töö nõudsid endale nii suure osa tema elust, et sõbrannatamise jaoks ei jäänud enam lihtsalt aega. Need vähesed vabad hetked, mis Emilyl olid, täitis ta raamatute lugemisega. Selle tarvis näpistas ta tihtipeale tunde isegi oma uneajast.

Emily astus raamatukogu tagumisse nurka seatud laua juurde ja vaatas veel korra kõik üle. Tumepruunile puidust lauale oli ta ennist asetanud ühe väikese vaagna Kevadlille ja teise Narva küpsistega ning termosel oli valmis tehtud tee. Muidugi olid laua keskel raamatud. Ta oli esimese kuu raamatuks valinud Fitzgeraldi „Suur Gatsby“ ning korjanud raamatukogu riulitelt kokku selle romaani erinevate aastate väljaandeid, mõeldes, et ehk on osalejatel huvitav näha, kui palju ja missuguseid kujundusi on sellele raamatule tehtud. Tal oli õnnestunud hankida siia ühest naaberraamatukogust isegi kõige esimene, 1966. aastal välja antud eestikeelne tõlge.

Tulevasest klubist rääkides oli Emily juba mitmete raamatukogu küllastajatele saanud rääkida sellest, mispärast valis ta esimeseks korraks just selle raamatu. Muidugi oli põhjus ennekõike selles, et „Suur Gatsby“ oli eluaeg kuulunud tema lemmikteoste hulka. Midagi selles loos puudutas teda niivõrd, et aeg-ajalt tundis ta soovi ja vajadust see raamat uuesti kätte võtta, lehitseada, natuke lugeda. Ja iga kord tekkis sedamoodi sirvides mingeid uusi mõtteid, iga kord jäi mõni tsitaat natuke kummitama. Kuid see polnud ainus põhjus. Emily lihtsalt tundis juba mõnda aega, et teatud osa klassikalisest kirjandusest loetaksegi üksnes kooliajal kohustuslikus korras ning unustatakse siis peagi. Tema ise oli aga korduvalt kogenud, et nii mõnigi keskkoolis loetud ja toona kesiseks peetud raamat osutus aastaid hiljem uuesti lugedes järsku hoopis suurepäraseks lugemiselamuseks. Järelikult olenes väga palju ajast ja vanusest, millal ühte või teist raamatut lugema juhtusid. Seega, miks mitte julgustada juba täiskasvanueas inimesi lugema rohkem ja julgemalt klassikalisi teoseid? Nii arvas Emily, et „Suur Gatsby“ on esimeseks korraks päris hea valik. Edaspidi kavatses ta klubi raamatuteks pakkuda

kindlasti igasuguseid raamatuid, võimalikult erinevatelt autoritelt ja erinevatest žanridest. Naistekaid, krimiromaane, miks mitte isegi luuleraamatuid ja elulugusid. Võib-olla avaldavad ka osalejad ise soovi, mida järgmiseks korraks võiks valida.

Jah, osalejad... Jällegi pöördusid Emily mõtted selle juurde, kas keegi üldse seekord tuleb ja soovib raamatuklubist osa võtta. Üritustel osalejate nappus oli nende raamatukogus tavaline probleem.

Telefon vibreeris taskus, andes märku sõnumi saabumisest. Ta võttis selle välja ja nägi, et kirjutajaks oli Karola. *Mis teed, emme? seisis seal. Mina olen praegu issiga loomaaias!!! Sööme jäätist ja nägime elevanti.*

Emily istus laua äärde toolile ja trükkis tütrele kiire vastuse. *Väga vahva! Minul algab kohe raamatuklubi. Helistan sulle õhtul. Emme.* Seejärel ohkas ta vaikselt. Muidugi oli see suurepärane, et Toomas oli nõus Karolat hoidma laupäeviti, kui tema tööl pidi olema. Kuid ta oli nüüdseks juba hästi kursis sellega, mis nende nädalavahetustega alati kaasnes. „Emme, me käisime seal! Tegime seda! Issi lubab mul küll... Issi ostis mulle selle... ja selle... ja selle! Miks me sinuga ei lähe, miks sina ei osta, miks sina ei luba?“

Toomas oli avastanud pühapäevaisa maagilise rolli. Mees, kes kuni lahutuseni polnud viitsinud Karolale lasteaedagi järele minna, oli nüüd äkitselt superpapsiks hakanud. Selliseks, kes alati kõike ostis ja kõike lubas, kelle juures võis üheksa-aastane laps poole ööni üleval olla ning süüa tonnide viisi magusat ning rämpstoitu – peasi, et pisike preili omadega rahul oleks. Loomulikult ei olnud Karola sealt tagasi tulles üldse rahul sellega, et emme samu asju ei luba. Ja ükskõik kui palju Emily ka püüdis selgitada, et erinevates kohtades kehtivad erinevad reeglid,

tundis ta üha sagedamini, et praegune elukorraldus on tema ja tütre vahele paraja kiilu löönud. Kõiges võrreldi teda nüüd järsku issiga ja ikka tegi issi kõike paremini. Emilyst oli saanud halb lapsevanem ja Toomasest hea. Lihtsalt sellepärast, et tema ei pidanud esiteks õigeks lapse igale soovile järele anda ja teiseks polnud tal ka majanduslikult võimalik seda teha. Emily palgast piisas üsna napilt üüri maksmiseks ning enda ja Karola äraelamiseks. Toomas veidi toetas, kuid need summad olid viimasel ajal aina kahanenud ning üha enam kuulis Emily temalt sellist juttu, et tema teeb lapse peale nädalavahetustel nii suuri kulutusi ja ostab talle asju ning riideid, et tema ei peaks rohkem üleüldse mingit raha andma. Panustagu ema ka midagi.

See viimane, nii kergelt pillatud lause ajas Emilyt ikka veel nii vihale, et ta sundis ennast mitte mõtlema selle peale, kuidas kogu tema elu emana – viis päeva nädalas lapsega tegelemine, tema kooli saatmine, talle toiduvalmistamine, tema õppetöös aitamine, talle lugemine, tema põetamine haigena, tema murede kuulamine – ei ole mitte midagi väärt panus? Kas lapsevanema väärtust mõõdetakse nüüd ainult rahas?

Raamatuklubi ikka veel tühja laua taga istudes lootis Emily endamisi, et ehk õnnestub homme õhtul koos tütreaga väike filmiõhtu korraldada. Mingit snäkki ta ikka saab lauale panna, näiteks popkorni, mida Karola nii väga jumaldas. Ehk saaks lihtsalt natuke lobiseda ja end mõnusalt tunda. Võib-olla laenutab ta täna töö juurest tütrele ka mõned raamatud, mis talle huvi võiksid pakkuda. See rõõmustas Emilyt küll väga, et tema enda lugemisharjumus oli ka Karolale külge jäänud. Ta oli lapsele juba tema imikueast saadik pidevalt raamatuid ette lugenud ja alati lubanud tal juba päris pisikesena ise raamatuid kätte võtta, vaadata ja uurida. Katki läks lapse tormaka uurimise käigus küll

nii mõnigi raamat, aga see oli Emily arvates tühine hind arvestades, et tema suur soov ja eesmärk oli täide läinud: Karola õppis raamatuid armastama. Unejutt oli traditsiooniks nagunii juba kolmandast elukuust peale, kuid lisaks sellele soovis laps ikka, et ema talle ka muul ajal raamatuid ette loeks. Kui Karola veel lasteaias ei käinud ja Emily temaga kodune oli, olid nende päevad suurelt osalt täis just raamatuid ja lugemist. Juba kümnekuune äsja käima õppinud Karola võttis oma väikeselt riiulilt mõne raamatu, tuterdas oma ebakindlatel sammudel sellega Emily juurde, istus talle sülle ja andis häälekalt märku, et ema alus- tagu lugemist. Neljasena veeris ta ise sõnu kokku ning mõned kuud enne viieseks saamist üllatas Emilyt sellega, et luges kord ise täiesti selgelt ühest raamatust lause ette. Sellest ajast peale luges Karola ise, üha vabamalt ja üha asjalikumaid raamatuid, liikudes kiirelt lihtsate papiraamatute juurest näiteks „Sipsiku“, „Naksitrallide“ ja „Viplala“ juurde. Koolimineku ajaks oli tal läbi loetud suur osa algklasside soovituslikust kirjandusest.

Kellegi hääl tõi Emily tänasesse päeva ja hetke tagasi. „Tere?“ ütles see keegi vist juba mitmendat korda. „Kas ma olen õiges kohas, kas siin toimub raamatuklubi?“ Emily pöördus kiiresti ringi, õnnelikuna, et esimene osaleja oli kohale jõudnud.